

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 24/11/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 95

Phật pháp nói rằng niệm Phật có thể tiêu được định nghiệp. Thế nhưng, chúng ta phải hiểu cho rõ rằng muốn tiêu được định nghiệp, chúng ta phải niệm Phật đạt cảnh giới Lý Nhất Tâm Bất Loạn. Còn Sự Nhất Tâm Bất Loạn không thể chuyển được định nghiệp. Hòa Thượng chỉ dạy chúng ta công đức niệm Phật, có cạn có sâu, không đồng nhau. Công phu sâu thì sẽ chuyển được những nghiệp vi tế, chuyển được cả định nghiệp còn công phu cạn thì có thể chuyển được nghiệp thô hay nhưng tập khí dễ bỏ.

Hòa Thượng nhắc cho chúng ta biết câu của Ngài Bá Trượng: “*Bất muội nhân quả*” - chính là có thể chuyển được định nghiệp. Hòa Thượng không dùng từ “*tiêu trừ*” định nghiệp mà dùng từ “*chuyển*” định nghiệp. Nói cách khác, đó chính là đem ác nghiệp chuyển thành thiện nghiệp, chuyển ác thành thiện, chuyển mê thành ngộ, chuyển phàm thành thánh. Cho nên, công phu niệm Phật đích thật là có hiệu quả như vậy.

Tuy nhiên, nhiều người mê lầm cho rằng chỉ cần niệm Phật là tiêu nghiệp mà không để ý đến việc dụng tâm thái niệm Phật, tâm thái làm việc như thế nào? Vẫn là tâm thái vì “*ta*”, tâm thái “*tự tư tự lợi*”! Có người lúc ban đầu chưa niệm Phật thì họ không có thứ gì nhưng sau khi thâm nhập pháp niệm Phật một thời gian thì thứ gì họ cũng có. Đây chính là phước báu, thứ mà mỗi người niệm Phật phải dành dụm để chuyển những nghiệp thô trọng, đã bị họ chuyển thành tài sản vật chất. Đây là việc làm cấm kỵ đối với người học Phật. Thế nhưng họ đã không hiểu điều này.

Người ngộ thì luôn luôn tích cực đem vật chất chuyển thành phước báu hoặc chuyển thành công đức còn người mê thì mong muốn đem phước báu chuyển thành vật chất. Đây là điểm mấu chốt mà phiền não, khổ đau sẽ ập đến rất nhanh. Cho nên Tổ sư Đại đức dạy chúng ta rằng khi mình đã là hành giả tu pháp niệm Phật thì phải biết buông bỏ thân tâm thế giới tức là niệm Phật với tâm thanh tịnh.

Thích Ca Mâu Ni Phật dạy chúng ta cần tu “*Giới Định Tuệ*”, diệt trừ “*Tham Sân Si*”, chúng ta cần chú ý là Phật dạy chúng ta “*diệt trừ*” chứ không dạy chúng ta “*đổi*”. Ví dụ như “*tham*” thì nhiều người đổi đối tượng “*tham*” chứ không diệt trừ “*tham*”. Mọi thứ ưa thích, ham cầu thì đều là “*tham*”. Kể cả ham làm việc thiện, “*tham*” Phật pháp cũng vẫn là “*tham*”. Tâm “*tham*” đọa Ngã quý, tâm “*sân*” đọa Địa Ngục, tâm “*si*” đọa Súc sinh.

Cho nên, người học Phật phải nắm đạo lý mà Tổ sư Đại đức truyền dạy một cách rõ ràng, tường tận để tu cho đúng, tránh trường hợp hiểu nhầm, thực hành sai mà phải đổi giá trị rất lớn của việc học Phật lấy sự luân hồi trong sáu cõi. Giống như một đứa nhỏ đem hạt ngọc của Mẹ để đổi lấy viên kẹo, nó chẳng hề biết giá trị của viên ngọc.

Cũng vậy, công đức niệm Phật có thể giúp chúng ta thành Phật, vượt thoát sanh tử thế nhưng chúng ta lại đại khờ đổi lấy danh vọng thế gian, đổi lấy vài ba căn nhà hay một lượng tài chính nào đó. Chúng ta tưởng rằng đó là những thứ lớn lao, thực ra, đổi với các bậc Tổ sư Đại đức, những thứ công danh, tiền tài v.v.. chỉ là bã mía. Chúng ta dùng công đức niệm Phật để đổi lấy bã mía thì chẳng khác gì một đứa trẻ lấy hạt ngọc của Mẹ để đổi lấy túi kẹo, túi bim bim.

Công đức niệm Phật nhất định có thể chuyển được nghiệp. Hằng ngày chúng ta niệm Phật thay vì nói chuyện thị phi, chúng ta ăn rau thay vì ăn thịt chúng sanh thì đây đều là chuyển nghiệp rồi. Nếu công phu đạt Lý Nhất Tâm Bất Loạn thì có thể chuyển được định nghiệp. Nếu công phu đạt Sự Nhất Tâm Bất Loạn thì chỉ chuyển được những nghiệp thô. Hằng ngày tu học và làm việc thì phải quán sát cho kỹ. Người tinh tế thì khi làm bất cứ việc gì cũng chu đáo, không để việc làm của mình gây phiền hay tổn hại cho người. Đây mới là tâm chân thành. Chúng ta luôn dành tiện nghi, sự thuận tiện cho người mặc dù có thể bản thân sẽ nhận phần thiệt thòi mà không ai biết. Ngược lại, làm việc gì chúng ta cũng sợ được mát, sợ hơn thua v.v. thì đó không phải là tâm chân thành.

Câu hỏi thứ nhất trong bài học hôm nay, có người hỏi Hòa Thượng rằng: *“Kính bạch Hòa Thượng có phải là chỉ có trong Phật pháp mới nói rằng người thế gian có nhiều tâm bệnh và có phải chẳng chỉ có Phật pháp mới nói đến nỗi khổ đau của thế gian này không ạ?”*

Hòa Thượng nói: *“Không phải vậy! Rất nhiều tôn giáo cũng đã nói rằng con người không phải chỉ có một đời này mà con người vẫn có đời sau. Con người có đời trước, trong đời quá khứ đã tích lũy nhiều tập khí phiền não, hiện tại tiếp xúc cảnh duyên bên ngoài không tốt, thế là nội ngoại giao cảm, con người sẽ khởi lên ác tâm, sanh ác niệm. Thế là hành vi sẽ xấu ác, tạo tác rất nhiều tội nghiệp, liền sẽ chiêu cảm rất nhiều khổ báo”*.

Hồi giáo, Thiên chúa giáo cũng có đề cập đến thiên đường, tức là có nhắc đến đời sau. Có thiên đường, có địa ngục là có luân hồi. Ở thế gian có nhiều người khổ đau, chướng ngại mà không biết tại sao, đó là do chính họ làm nên chiêu cảm. Có nhiều người thấy đời sống bản thân bình an, trải qua sự giàu sang nên tưởng là họ không phải nếm khổ đau nhưng quả khổ lại đến đời con cháu.

Tôi từng biết về một gia đình làm nghề biển nên chiêu cảm con trai và cháu bị thần kinh ngẫn ngãng. Gia đình họ cũng thích phóng sanh nhưng chỉ phóng sanh cá đồng và nhất định không phóng sanh cá biển. Ví dụ này cho thấy rằng, chúng ta đừng

tưởng rằng mình làm việc ác mà vẫn bình an có nghĩa là bình an thật. Đến đời sau, con cháu chúng ta mới phải gánh lấy. Đây mới là khổ đau thật sự. Cho nên, bài học rút ra là nếu mở miệng nói dối mà bị đứt miếng lưỡi thì không ai dám nói dối nhưng nói lâu miết mà không thấy bị sao cả nên chẳng những không nói dối mà còn nói dối nhiều hơn trước.

Chính vì lẽ đó mà nhiều người mà rất chú quan, bản thân họ sống cả đời vẫn yên vui hạnh phúc. Nhân quả thông ba đời. Do đó, chúng ta phải thận trọng khi tiếp xúc cảnh duyên ác vì cảnh duyên ác đó sẽ kết hợp với tâm ác có sẵn trong chúng ta, khiến chúng ta tạo nên ý nghĩ ác, hành động ác và từ đó chiêu cảm ác báo.

Có một học trò từng cho tôi biết là ông ngoại cô ấy làm cho giặc Pháp và chắc chắn có làm những điều ác nên bản thân cô hiện tại gia đình ly tán, trên thân thì đầy bệnh mà trên tâm thì bất an, lúc nào cũng có một thế lực thúc ép từ trong tâm. Rồi có một ông thầy bùa pháp dùng một chiếc khăn thêu hoa để dụ một cô gái làm vợ. Chiếc khăn được đặt xuống đất như thể ai đó vô tình đánh rơi trên đường, cô gái nhặt lên xem và sau khi gặp ông thầy này thì sanh tâm yêu thích. Cả hai người kết thành vợ chồng nhưng hơn 10 năm sau, cô gái tỉnh ra và kể từ đó, hai người cãi, đánh nhau triền miên, cô vợ từng cầm dao rượt đuổi chồng. Cho nên người xưa dạy, đừng bao giờ nghĩ rằng, chúng ta làm những việc sai trái mà không có quả báo. Đã làm điều sai hay làm điều thiện thì không mất đi, sẽ kết thành quả.

Hòa Thượng nói tiếp: ***“Cho nên Thánh Hiền xuất hiện ở thế gian có duy nhất một mục đích là giáo hóa chúng sanh. Thánh là người tường tận, hiểu thấu tất cả chân tướng của vũ trụ nhân sanh. Người Đông phương gọi là Thánh nhân. Người mà thấu hiểu vũ trụ nhân sanh này, chúng ta gọi là người tiên tri, tiên giác. Họ có trách nhiệm giúp đỡ người hậu tri, hậu giác, giúp đỡ người bất tri, bất giác. Chúng ta tường tận rồi thì chúng ta phải khuyến bảo mọi người.”***

Người biết trước thì nỗ lực đem cái biết của mình độ người chưa biết. Chúng ta đã tiếp nhận điều hay lẽ phải thì phải đem điều hay lẽ phải đó mang đến cho người. Chúng ta làm một cách tích cực sẽ khiến người cảm động mà làm theo. Trong xã hội này có rất nhiều người làm sai, bất tri, bất giác mà bản thân họ không biết họ sai. Có nhiều người đánh đập, chửi bới cha mẹ mà không hề biết, đến khi biết rồi mới sám hối. Có một anh chàng đi học, lúc nào cũng bắt cha mẹ gửi tiền học cho mình. Sau khi biết được rồi, anh lạy cha mẹ để sám hối nhưng không cho cha mẹ biết. Đến ngày tổ chức lễ tri ân cha mẹ, anh đã mời cha mẹ đến để nói lời sám hối và kể ra sự thật này.

Hòa Thượng khẳng định: ***“Không luận là trong hay ngoài nước, những bậc đại Thánh đại Hiền đều là tác sư, tác phạm. Mỗi một Thánh triết sáng tạo ra tôn giáo đều là một lão sư tốt, đều là dạy người làm thiện và việc thiện đầu tiên chính là hiếu thuận với cha mẹ. Các Thánh Kinh của các tôn giáo: Ki tô giáo, Hồi giáo đều là nói***

đến hiếu thảo với cha mẹ. Nhà nho, nhà Phật hay giáo học của tam giáo Nho- Thích- Đạo cũng xây dựng trên nền tảng của hiếu đạo.”

Hòa Thượng từng nói người ta không biết hiếu thảo, không biết bố thí thì chính mình làm ra tấm gương hiếu thảo, bố thí cho người. Nhờ Hòa Thượng, chúng ta mới biết được rằng các tôn giáo chính thống, được quốc gia công nhận, đều dạy con người việc thiện đầu tiên cần phải làm là hiếu thuận với cha mẹ.

Câu hỏi thứ hai: “*Kính bạch Hòa Thượng, có phải là người xuất gia thì có thể thâm nhập thấu hiểu Phật pháp nhiều hơn không?*”

Hòa Thượng trả lời: “***Không phải vậy, xuất gia hay tại gia cũng như nhau. Quan trọng nhất là muốn thâm nhập được Phật pháp thì mọi người phải dụng công.***” Ngài Lý Bình Nam có 300.000 học trò và người xuất sắc nhất là Hòa Thượng Tịnh Không. Nhờ Hòa Thượng mà chúng ta mới biết đến Lão Cư sĩ Lý Bình Nam và biết đến sở tu của Ngài. Muốn thâm nhập được Phật pháp thì phải dụng công, sau khi thâm nhập được vào Kinh điển rồi thì chúng ta phải thực tiễn lời Phật dạy trong đời sống của mình.

Tuy nhiên, hiểu Phật pháp sau đó ứng dụng vào đời sống là vấn đề không dễ. Cho nên Hòa Thượng dạy chúng ta học ít làm ít, học nhiều làm nhiều, quan trọng là thật làm thì sẽ có kết quả. Nếu chúng ta chỉ hiểu trên lý, chỉ nói cho hay thì chẳng ích gì. Ví dụ trong pháp bố thí, có người dạy người khác bố thí, buông xả nhưng bản thân họ chẳng làm, chẳng bố thí, chẳng buông xả.

Hòa Thượng từng dạy chúng ta: “*Bố thí là tận tâm tận lực, là hy sinh phụng hiến, là chí công vô tư*”. Cho nên không có chuyện bố thí mà chừa lại một ít để dành cho mình, để đảm bảo cho mình vì nếu bố thí hết thì không còn gì mà ăn. Đây là cách mà một số người vẫn đang dạy cho người khác. Đây không phải là cách bố thí của nhà Phật.

Cho nên tại gia và xuất gia đều có thể thâm nhập Kinh điển và điều quan trọng là chúng ta có thực tiễn Phật pháp ngay trong cuộc sống thường ngày, trong đối nhân xử thế tiếp vật hay không? Ví dụ như khi thực tiễn bố thí trong công tác từ thiện, chúng ta phải xét đến việc mang lại điều gì cho người nhận. Nếu chúng ta chỉ cho tặng vật chất thì chỉ dừng lại ở mức là chúng ta đang làm việc tốt mà không biết rằng khi cho đi quá nhiều lại khiến người nhận sinh tâm lười biếng, ỷ lại, tham lam và không quý trọng vật phẩm.

Thậm chí hoạt động từ thiện lại có thể gây lãng phí. Chúng ta dồn tài vật ở một chỗ trong khi nhiều chỗ khác vẫn còn đang thiếu thốn như ở vùng cao, người dân và trẻ em vẫn đối diện với việc dép không có, quần áo không đủ ấm, không có thức ăn. Trong đợt lũ vừa qua, các nhà từ thiện đã gói bánh chuyên lên vùng cao nhưng không tính đến việc bánh không để được lâu do đó bánh bị thiu phải đem chôn.

Chính mắt tôi nhìn thấy, người nhận đồ từ thiện ăn miếng kẹo mạch nha dẻo, họ cắn không được nên vứt cả cục kẹo to vào thùng rác. Tôi chợt nghĩ: “*Sao họ lãng phí*

quá vậy”? Nếu không ăn được vẫn có thể bỏ thí cho các loài động vật như kiến chẳng hạn. Tuy nhiên chẳng ai dạy họ nên họ không biết. Do đó, khi chúng ta làm bất cứ việc gì thì phải lấy giáo dục làm đầu. Cần giáo dục nhân quả hay mối quan hệ ngũ luân thì chúng ta chia sẻ về nhân quả, về các mối quan hệ ngũ luân.

Có như vậy, người nhận mới biết cách làm, tránh trường hợp cứ chia sẻ, bỏ thí, tặng cho quá nhiều khiến người nhận sanh tâm không quý trọng. Do đó Phật pháp muốn thâm nhập thì phải thật hiểu, thật làm thì mới thật thể hội được điều Phật dạy. Nếu không thật hiểu, hiểu lờ mờ, lại không thật làm, chỉ làm cho để coi thì không thể thâm nhập được Phật pháp.

Cho nên, chúng ta bỏ thí, phóng sanh, làm các công tác từ thiện thì bản thân chúng ta phải hiểu cho rõ nên làm như thế nào để việc làm đó thật sự mang lại lợi ích thiết thực cho người cần được cứu. Nhiều người chỉ hiểu nông cạn rằng làm nhiều việc thiện thì có nhiều phước báu hay có cách hiểu sai lầm rằng làm việc thiện để xí xóa hoặc bù đắp bớt tội lỗi. Nhân quả rất rõ ràng, làm việc thiện nhất định hưởng quả thiện và làm việc ác thì nhất định phải thọ ác báo, chứ không thể nào làm việc thiện để xóa đi tội lỗi đã gây ra.

Thích Ca Mâu Ni Phật dạy nguyên lý nguyên tắc tối cao cho các hàng đệ tử chúng ta là đừng làm các việc ác, vâng làm các việc thiện, giữ tâm mình trong sạch. Đối với việc thiện, không có chuyện thích làm thì làm mà không thích làm thì thôi. Phật dạy chúng ta, đối với tinh thần của Bồ Tát đạo, nếu trong khả năng có thể làm được việc thiện mà không làm thì đó cũng là tạo nghiệp ác./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!